

Annandag jul -2021 – Lars Borgström (LFS)

Tekster: Salme 2; Jes 11:1-9; Apg. 6:8-15, 7:54-60, Matt. 23:34–39, Matt 10:32-39

Jesus sade till sina lärjungar: "Ni är jordens salt" (Matt. 5:13), "Ni är världens ljus" (Matt. 5:14) och sedan: "På samma sätt ska ert ljus lysa för människorna, så att de ser era goda gärningar och prisar er Far i himlen" (Matt. 5:16). Ett salt förhindrar förruttelse och ljuset lyser upp mörkret. Enligt Jesu egna ord är alltså de kristna världens salt och ljus.

Kyrkan är de tio rättfärdiga, som inte fanns i Sodom, men som hade räddat den staden från förstörelsen, om de hade funnits där (1 Mos. 18:32). Trots att det alltså förhåller sig på detta sätt, att Guds barn skänker samhällena välgång, sker det oerhörda, att istället för att värdesätta Guds barns närvaro föraktar eller t.o.m. hatar världen den sanna tron.

Världen och den falska religionen vänder sig mot saltet

Sådan var situationen för Jesu första lärjungar. De förbereddes på lidanden, men gavs också löften om Herrens vägledning och välsignelse. "Akta er för människorna", säger Jesus till sina lärjungar,

"De ska utlämna er åt domstolar, och i sina synagogor ska de gissla er. Och ni kommer att föras inför landshövdingar och kungar för min skull, för att vittna inför dem och hedningarna. Men när man utlämnar er, så bekymra er inte för hur ni ska tala eller hur ni ska säga. Det kommer att ges åt er i den stunden, och då är det inte ni som talar, utan er Faders Ande kommer att tala genom er" (Matt. 10:17–20).

Det är oerhört viktigt att inte blygas och förneka Jesus när det kostar på att vara kristen. I dagens predikotext säger Han att "den som förnekar mig inför människorna ska också jag förneka inför min Far i himlen" (v 33). Men motsatsen gäller också: "Den som bekänner mig inför människorna ska också jag bekänna inför min Far i himlen" (v 32).

Inte bara den världsliga makten kommer att bekämpa Kristi vänner, utan även det som går under namnet av att vara kristet. Vi har redan sett att det inte bara var kungarna utan även prästerna och de falska profeterna som trädde upp mot Jeremia. Likaså var det folk från synagogan som kom och grep Stefanus, den förste kristne martyren, och släpade honom till Stora rådet, som var den högsta religiösa instansen (Apg. 6:12), den som tidigare också lyckats få Jesus dömd till döden. Så förvriden kan alltså den officiella instans, som skulle vara Guds språkrör och förvaltare av Guds uppenbarelse, bli. Detta är det värsta som kan hända. När de som är satta att vara ledare för Guds folk sviker blir förödelsen stor. Jeremias 23:e kapitel börjar med dessa ord: "Ve över de herdar som fördärvar och skingrar fåren i min hjord! säger Herren. Därför säger Herren, Israels Gud, så om de herdar som för mitt folk i bet: Det är ni som har skingrat mina får och drivit bort dem och inte sett till deras bästa" (Jer. 23:1–2) Vi ska inte tro att detta bara gäller det stora rådet eller synagogan. Nej, det gäller lika mycket Nya testamentets kyrka. Den har avfallit många gånger under historien. Den har upplevt många förnedringstider då den böjt sig för statsmakten och folkopinionen. Och detta är det värsta som kan inträffa för människorna. Ett lands sekularisering börjar med att kyrkan sekulariseras och blir såsom världen. Då försvinner de tio rättfärdiga som är saltet som bevarar från förruttnelsen. Falsk lära och världslighet inom kyrkan är det farligaste som finns för ett folk.

Anledningen till motsättningen mellan världen och saltet

Hur kommer det sig att Jesus, som i jultexterna kallas Fridsfursten (Jes. 9:6) och vars födelse besjungs av änglarna med orden "Frid på jorden, åt människor Guds välbehag" (Luk. 2:14) vållar sådant hat och motstånd? Kan det verkligen vara riktigt att Hans följeslagare ska hamna i ett sådant motsatsförhållande till världen? De första lärjungarna visste av egen erfarenhet att

det kunde kosta både ofrid, lidande och död att tro på Kristus. Visst är Han Fridsfursten. Hur ofta hade de inte hört Honom säga orden "Gå i frid" till människor (Mark. 5:34, Luk. 7:50, 8:48). "Min frid ger jag er" (Joh. 14:27) hade Han sagt till lärjungarna. Men Han hade tillagt: "Jag ger er inte det som världen ger."

Med frid brukar världen mena att få vara ostörd, att ha det skönt och slippa obehag. Kristi frid betyder däremot samvetsfrid, frid med Gud, frid med människor genom att man förlåter istället för att strida och hävda sig. Men att ha frid med Gud betyder att få ofrid med alla de makter som står Gud emot. Därför säger Jesus till oss idag: "Tro inte att jag har kommit för att skapa fred på jorden. Jag har inte kommit för att sända fred, utan svärd" (v 34).

Jesus föddes i världen för att föra oss alla tillbaka till Gud. Det betydde en kamp på liv och död med de makter som vill hålla oss borta från Gud. De makterna kan ha ett kusligt grepp om en människas vilja. De kommer i rörelse så snart Gud närmar sig. Då blir det genast mobilisering i mörkets rike. Och det var just det som hände när Jesus föddes i världen. Det var inte bara herdarna och de vise männen som kom i rörelse. Där fanns också Herodes och hans soldater. Så har det alltid varit. Evangeliet blir motsagt, lidelsefullt motsagt och motarbetat. Och det kommer att förbli så – intill den dag då ingen motsägelse mer är möjlig, den dag då Konungen sätter sig på sin härlighets tron och allt motstånd tillintetgörs. Men än är vi inte där. Kyrkan har att kämpa och utstå allt svårare prövningar ju närmare Herrens återkomst vi kommer. Vid Hans återkomst blir Herrens trogna ecklesia triumphans, den segrande kyrkan. Fram till dess är Herrens trogna ecklesia militans, den stridande kyrkan. Det är inte fråga om en väpnad kamp med vapen i hand. Korstågen var alldeles fel väg att gå och en fullständig förvrängning av Jesu budskap. Det är fråga om en strid som förs med andliga vapen, där det främsta är Guds Ord, som liknas vid ett svärd (Ef. 6:17, Hebr. 4:12).

"Trons martyrium" är ämnet för denna dag på kyrkoåret. Det är oundvikligen så, att den som vill vara kristen riskerar allehanda lidanden. Inte minst i vårt land ser vi hur toleransen för klassisk, bibeltrogen kristendom minskar. Jesus förvarnar oss i dagens predikotext att vi t.o.m. kan få våra närmaste emot oss: "Jag har kommit för att skilja en son från sin far, en dotter från sin mor och en sonhustru från sin svärmor, och var och en får sin familj till fiender" (v 35). I en sådan situation gäller det att göra den rätta prioriteringen, att sätta Jesus över allting annat. "Den som älskar far eller mor mer än mig är inte värdig mig", säger Jesus, "och den som älskar son eller dotter mer än mig är inte värdig mig. Den som inte tar sitt kors och följer mig är inte värdig mig" (v 37–38). Jesus måste gå före allting annat, t.o.m. det egna livet och alla slags bekvämligheter som vi är vana vid: "Den som finner sitt liv ska mista det, och den som mister sitt liv för min skull ska finna det" (v 39). När man känner vanda och får det svårt, gäller det att komma ihåg att Gud hjälper oss.

Herren beskyddar sitt salt

"Var inte rädd, du lilla hjord, för er Far har beslutat att ge er riket" (Luk. 12:32) säger Jesus till sina trogna. Hur det än blir, vilka slags lidanden det än blir fråga om, ska vi också komma ihåg Stefanus. Jesus var med honom i hans lidanden och visade sig för honom i dödsögonblicket. Jesus skänkte honom sådan inre frid och kärlek att Stefanus t.o.m. bad för sina plågoandar: "Herre, ställ dem inte till svars för denna synd" (Apg. 7:60). Så blir det för var och en som håller sig till Herren Jesus. Blygs inte för Honom. Håll dig till Frälsaren vad än världen säger. Ta Jesu ord i Uppenbarelseboken till församlingen i Filadelfia som en Herrens uppmaning till just dig: "Jag kommer snart. Håll fast det du har, så att ingen tar din Krona" (Upp. 3:11).

Amen.